

קונטרס

למוד החיים

יגלה נוראות נפלאות בלמודי החיים, איך לעבור
את זה העולם בשלום, ולהצליח כל ימי חיינו,
ויזכה לחיות חיים נעימים, ערבים ומתקים.

*

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש.

*

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: צָרִיךְ כָּל בַּר
יִשְׂרָאֵל לֵידַע אֲשֶׁר לְמוֹד הַחַיִּים הוּא
לְמוֹד עָמֶק עָמֶק מִי יִמְצְאוּנוּ, כִּי עוֹבֵר
עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל יוֹם וְיוֹם כָּל
מָה שְׁעוֹבֵר — מִשְׁבָּרִים וְגַלִּים, צָרוֹת
וְקִטְנוֹת וּמִכְאוּבִים וְיִסּוּרִים מְרוֹרִים,
וְעַל-כֵּן עָלִיו לֵילֵךְ אֶל צַדִּיקִים
אֲמִתִּיִּים, וְלִלְמַד אֶת עֲמֶק הַחַיִּים, לֵידַע
אֵיךְ לְהַחֲזִיק מֵעֲמֹד בַּחַיִּים חַיּוֹתוֹ, כִּדִּי
שָׁלֵא יִפֹּל, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, בְּנוֹקְבָא
דְּתַהוּמָא רַבָּה, כִּי הָאָדָם נִמְצָא בְּסַכָּנָה
גְּדוֹלָה עַד מְאֹד.

(אמרי מוהר"א"ש, חלק ב', סימן תקצה)

קוֹנְטֵרַס

לְמוֹד הַחַיִּים

א.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר, כִּי חַיֵּי הָאָדָם
בְּזֶה הָעוֹלָם הֵם מְדוּדִים, וְאִין אָדָם יוֹדֵעַ מָתִי יִקְרָאוּ
לוֹ בַּחֲזָרָה לְעוֹלָם שְׁפָלוֹ נִצְחִי, וְעַל-כֵּן הֶחֱכַם עֵינָיו
בְּרֹאשׁוֹ, לֹא לְהַסְתַּבֵּךְ עִם שׁוֹם בְּרִיָּה שְׁפָעוֹלָם, רַק
יַעֲשֶׂה כָּל מְגַמָּתוֹ לְהַרְגִיל עֲצָמוֹ בְּעוֹדוֹ בַּחַיִּים
חַיּוֹתוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם לְחֹזֵר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וַיִּדְבֹק עֲצָמוֹ
בְּעוֹלָם שְׁפָלוֹ נִצְחִי, וְאִז דִּיקָא אִין לוֹ כְּבָר מִמָּה
לְהִתְפַּחַד, מֵאַחַר שֶׁהַרְגִיל עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת דְּבוּק בַּחַיֵּי
הַחַיִּים בּוֹ יִתְבַּרֵךְ; וְעַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר,
לְהִיּוֹת חָזֵק בְּרִצּוֹנוֹת וּבְכִסּוּפִים לְחֹזֵר רַק אֵלָיו
יִתְבַּרֵךְ תָּמִיד, וְאֵלּוֹ צְרִיכוֹת לְהִיּוֹת כָּל מְגַמּוֹתֶיךָ —
אִיךָ זוֹכִים לְהַפְלִיל בְּאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאִיךָ זוֹכִים

לְהַמְשִׁיךְ אֶת הָאוֹר אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא אֶל זֶה
 הָעוֹלָם, אֲשֶׁר זֶה עֵקֶר תְּכֵלִית הַבְּרִיאָה — לַעֲשׂוֹת
 לוֹ יִתְבַּרֵךְ דִּירָה כָּאֵן בַּתְּחִתּוֹנִים, וְאֶל כָּל זֶה זוֹכִים
 רק עַל-יְדֵי רַבּוֹי כְּסוּפִין וּרְצוֹנוֹת חֲזָקִים עַד מְאֹד
 אֲלֵיו יִתְבַּרֵךְ, כִּי בְּזֶה שֶׁהָאָדָם כּוֹסֵף וּמְשִׁתּוֹקֵק רק
 אַחֲרָיו יִתְבַּרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה כְּבִיכּוֹל גַּם הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא כּוֹסֵף וּמְשִׁתּוֹקֵק לְהִיּוֹת עִמוֹ, וְאִז
 מְתִיחֵדִים בְּיַחְוָדָא שְׁלִים; וְעַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנִי,
 מֵה לְפָנֶיךָ, וְתִתְחַזֵּק מְאֹד מְאֹד בְּרְצוֹנוֹת וּבְכְסוּפִין
 אַחֲרָיו יִתְבַּרֵךְ, וְלֹא תַעֲזֹב עֲצָמְךָ כְּרַגַע, וְאִז דִּיקָא
 יִמְשֵׁךְ עָלֶיךָ אוֹר וְזִיו וְחַיּוֹת וּדְבָקוֹת עֲלִיוֹנָה,
 וְהַשְׂכִּינָה תִשְׁרָה אֲצִלְךָ תָּמִיד, וְתִהְיֶה נַעֲשָׂה כְּסֵא
 וּמְרַכְבָּה לְגַבִּי גְלוּי הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְשׁוֹם
 בְּרִיָּה לֹא תוּכַל לְהַרְע לְךָ כָּלֵל, כִּי כָּלֵם יִתְבַּטְּלוּ
 לְפָנֶיךָ, וְכָל הַקְּמִים וְהַחוֹשְׁבִים עָלֶיךָ לְרָעָה, חֵס
 וְשָׁלוֹם, יִתְבַּטְּלוּ לְגַמְרֵי בְּבִטּוֹל גְּמוּר כְּעַפְרָא
 דְּאֶרְעָא.

ב.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַע, אֶהוּבִי, בְּנִי הַיָּקָר, אֲשֶׁר בְּזֶה
 הָעוֹלָם צָרִיךְ רק לְדַבֵּק עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְלִידַע

אֲשֶׁר אֵין לוֹ רַק הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּבִידְעוֹת אֱלוֹ
אֶף פַּעַם לֹא יִשָּׁבֵר, וְלֹא יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ וּבְרוּחוֹ, וְלֹא
יִהְיֶה לוֹ שׁוֹם אֲכֻזָּבוֹת מִבְּנֵי-אָדָם, כִּי מֵה לּוֹ עֲמָהֶם,
הוּא אֵינוֹ צָרִיךְ רַק אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִם הֵם
בָּאִים אֵלָיו הוּא מְדַבֵּר מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִם
עוֹזְבִים אוֹתוֹ הוּא נִשְׁאָר עִם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִז
מִמִּילָא אֶף פַּעַם לֹא יִשָּׁבֵר, כִּי אֵין בְּעוֹלָמוֹ רַק
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְזֶה "לְמוֹד הַחַיִּים", אֵיךְ
שְׂצָרִיכִים לְהִתְנַהֵג כָּל הַחַיִּים, כְּדֵי שְׂיִצְלִיחַ בְּזֶה
הָעוֹלָם. וְרוֹאִים אֵיךְ שָׂרֵב בְּנֵי-אָדָם נִשְׁבָּרִים לְגַמְרֵי
מִכָּל מֵה שְׂעוֹבֵר עֲלֵיהֶם בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, וְהַכֹּל
מִפְּנֵי שְׂנַעְתָּקִים מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְשׁוֹכְחִים לְגַמְרֵי
מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, וְעַל-יְדֵי-זֶה סוֹבְלִים
מֵה שְׂסוֹבְלִים כָּל מִינֵי צָרוֹת וְיִסּוּרִים וְעֲגָמַת נַפְשׁ,
אַבֵּל בְּזֶה שְׂזוֹכִים לְהִדְבִּיק עֲצָמָם רַק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ,
עַל-יְדֵי-זֶה נִסְתָּרִים וְנִתְכַּפְּסִים בְּסִתָּר צֵל כְּנַפְיוֹ
יִתְבָּרֵךְ, וְאִז כָּבֵר לֹא חָסֵר לָהֶם שׁוֹם דָּבָר, וּבְאַמַּת
יְדִיעוֹת אֱלוֹ הֵן יְדִיעוֹת מִהָעוֹלָם הַבָּא, וְזֶה נִקְרָא
חַיִּים רוּחָנִיִּים אֲשֶׁר חֵי רַק עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאִז שׁוֹם
דָּבָר וְשׁוֹם בְּרָיָה לֹא יִכּוֹלָה לְשָׁבֵר אוֹתוֹ בְּשׁוֹם פְּנִים
וְאַפֵּן, וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שְׂמַכְנִים בְּעֲצָמוֹ אֶת
הַיְדִיעוֹת הָאֵלוֹ, שְׂהֵן "לְמוֹד הַחַיִּים", לִידַע אֵיךְ

לְהִתְנַהֵג בְּזֶה הָעוֹלָם, שְׂשׂוּם דָּבָר לֹא יוּכַל לְהַפִּילוֹ
וּלְהַשְׁלִיכוֹ בַּחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת; אֲשֶׁרִי מִי שְׂמִכְנִים
דְּבוּרִים אֵלוֹ הֵיטֵב הֵיטֵב בְּתוֹךְ לְבָבוֹ, וְאִז טוֹב לוֹ
כָּל הַיָּמִים.

ג.

צָרִיף שְׂתַדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר
לְעֵבֹר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּהַצְלָחָה, כִּי אִם כֹּשֶׁהוּא
עֲקֻשָׁן גָּדוֹל, וּמִתְחַזֵּק בְּכָל מִינֵי אַפְנִים שְׂבָעוֹלָם
לְהַגִּיעַ אֶל נִקְדָּתוֹ, כִּי בְּאַמֶּת יֵשׁ לְכָל אֶחָד בְּזֶה
הָעוֹלָם רְצוֹן וְכִסּוּפִין לְהַגִּיעַ אֶל אֵיזוֹ שֶׁהִיא נִקְדָּה
בְּחַיָּיו, אֶךְ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ לוֹ הַמְּנִיעוֹת
וְהַעֲכוּבִים שֶׁלוֹ, כִּי בַחַיִּים יֵשׁ הַרְבֵּה אַכְזָבוֹת שְׂאִין
הוֹלֵךְ לוֹ כְּפִי רְצוֹנוֹ וְכִסּוּפִיו, אֲדַרְבָּה עַל-פִּי-רַב
הוֹלֵךְ לוֹ בְּדִיוֹק הַהַפּוּף, וְלִכֵּן רַב בְּנֵי-אָדָם עוֹזְבִים
אֶת רְצוֹנָם וְכִסּוּפָם שְׂיֵשׁ לָהֶם, מֵאַחַר שְׂרוּאִים שְׂאִין
זֶה הוֹלֵךְ, וְלֹא עוֹד אֶלָּא שְׂמִתְפַּשְׁטִים הַמְּנִיעוֹת
וְהַעֲכוּבִים, וְהוֹלֵךְ לָהֶם בְּדִיוֹק הַהַפּוּף מְרְצוֹנוֹתָיו
וְכִסּוּפָיו, וְיֵשׁ לָהֶם הַרְבֵּה מְרִיבוֹת וְאַכְזָבוֹת גְּדוֹלוֹת
וּמְזֶה הֵם נוֹפְלִים בְּיָאוּשׁ וְעוֹזְבִים עֲצָמָם, לֹא-כֵן
אֵלוֹ שְׂיִוְדָעִים דָּבָר זֶה, אֲשֶׁר הֵהֱכִיחַ לְעֵבֹר עַל כָּל

למוד החיים

רצא

אָחַד וְאָחַד מְכַשׁוּלוֹת וְעֹכֹבִים בְּדַרְכּוֹ, וְאֶף-עַל-פִּי-
כֵן אֵינָם מִתְפַּעְעֵלִים מִזֶּה, אֲלָא הֵם מְחַזְקִים עֲצָמָם
בְּכָל מִינֵי אָפְנִים שְׂבָעוּלָם, וּמְחַלִּיטִים: "יַעֲבֹר עָלַי
וְיִהְיֶה מָה, אֲנִי אֶת שְׁלִי אֶתְפֹּס וְאֶגִּיעַ אֶל זֶה",
וּכְשֶׁאָדָם חָזַק בְּדַעְתּוֹ מְאֹד מְאֹד וְאֵינוֹ מְנִיחַ עֲצָמוֹ
עַל שׁוֹם מְנִיעָה וּבִלְבוּל בַּחַיִּים, אָז דִּיקָא מְצָלִיחַ;
וְזֶה עֲקָר "לְמוֹד הַחַיִּים", וּמִי שֵׁשׁ לוֹ הַלְמוֹד הַזֶּה
הוּא תָמִיד יִצְלִיחַ, אֲפֹלוּ שְׂכָל יְמֵי חַיָּיו יִהְיוּ לוֹ
אֲכֻזָּבוֹת וּמְחַלְקָת וּמְרִיבוֹת, וּמְנִיעוֹת רַבּוֹת כְּחוֹמוֹת
בְּרָזָל יִקּוּמוּ עָלָיו, הוּא אֶת שְׁלוֹ יַעֲשֶׂה וַיִּגְמֹר, דִּיקָא
אָדָם כְּזֶה מְצָלִיחַ לְבַסּוּף; אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמְכַנֵּס אֶת
הַלְמוֹד הַזֶּה הֵיטֵב בְּתוֹךְ תּוֹכוֹ, וְאָז יִגִּיעַ אֶל מַה
שְׂצָרִיף לְהִגִּיעַ.

ד.

צָרִיף שְׂתַדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי הַחַיִּים אֵינָם
כָּל-כָּף קָלִים, כִּי עוֹבְרִים עַל כָּל אָחַד וְאָחַד בְּכָל
יוֹם וְיוֹם מִשְׁבָּרִים וְגָלִים וּמְרִירוֹת עֲצוּמָה, וְצָרִיכִים
לְמוֹד עָמֵק עָמֵק בְּלְמוֹד הַחַיִּים, אֵיף לְחִיוֹת וְאֵיף
לְהַתְחַזֵּק וְאֵיף לְהַחֲזִיק מֵעַמָּד בְּזֶה הָעוֹלָם הָעוֹבֵר,
וְהָעָקָר הוּא אֵיף לְהַשְׂאֵר דְּבוּק בְּחֵי הַחַיִּים בּוֹ

יתברך; כי באמת מהו הגוף? רק חמר עב וגס
 המכסה ומעלים ומסתיר את הנשמה שהיא דבר
 נצחי וקיימת לעד, לא-כן הגוף לקבורות יוכל
 ונרקב באדמה, ונעשה פלא ממש, ועל-כן כל זמן
 שהאדם חי, ונשמתו מלבשת בלבוש הגוף והחמרי
 הגס והעב, ועובר עליו מה שעובר — ירידות
 ונפילות, חלישות הדעת והשלכות והרפתקאות,
 עליו להכניס עצמו היטב בלמודי החיים העמקים,
 איך להתחזק ולהחזיק מעמד לא להשבר משום
 דבר בזה העולם העובר, רק להתחזק את מח
 מחשבתו דבוק בו יתברך בדבקות אמת, ולא
 להשבר ולא להתפעל משום בריה שבעולם. אף
 צריך שתדע, אהובי, בני היקר, כי הלמוד הזה אינו
 קל, כי הוא למוד עמק עמק, וצריך רק להרגיל
 עצמו לברח תמיד אליו יתברך, ולדבר ולשיח את
 כל שיחתו ואת כל אשר עובר עליו אליו יתברך
 בתמימות ובפשיטות גמורה, ועל-ידי שיהיה חזק
 ואמין בדרך זו, שום דבר שבעולם לא יוכל להשבר
 אותו. ואל תחשב אהובי, בני, כי זהו דבר קל, כי
 אם רק צריכים להתמיד ביותר בלמוד העמק הזה,
 וככל שיתמיד בלמוד הזה, כמו-כן יצליח בתינו
 ושום דבר לא יוכל להשבר אותו.

ה.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע אַהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי בְּשָׁעָה
 שְׁאַתָּה רוֹאֶה בְּנֵי-אָדָם רוֹדְפִים אוֹתְךָ וְשׁוֹנְאִים
 אוֹתְךָ בְּתַכְלִית הַשְּׂנְאָה, וְרַק חוֹשְׁבִים אֵיךְ לַעֲשׂוֹת
 לָךְ רַע וְלְהַזִּיק לָךְ, חֵס וְשָׁלוֹם, אֵל תִּירָא וְאֵל תִּפְחַד
 מֵהֶם כָּלֵל, כִּי זֶה גַם-כֵּן לְמוֹד עֲמַק בַּחַיִּים, אֵיךְ
 לַעֲבֹר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם, וְאֵיךְ לְהַחֲזִיק מֵעֲמֹד
 לֹא לְהִתְפַּעֵל מִשׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, כִּי הָעֶקֶר הוּא
 רַק הַדְּבָקוֹת, לְהִיּוֹת דְּבֹוק בְּחַי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבָּרַךְ,
 אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדָּיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְכִכֵּל שְׂיִזְכָּה לְדַבֵּק
 עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי-זֶה יִתְפָּרְדּוּ מִמֶּנּוּ כָּל
 פּוֹעֲלֵי אָוֶן, וְלֹא יוּכְלוּ לְהַרְע לּוֹ כָּלֵל, כִּי הַכֹּל תְּלוּי
 כְּפִי הַדְּבָקוֹת בּוֹ יִתְבָּרַךְ. וְצָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אַהוּבִי, בְּנֵי,
 כִּי מֵה יִתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עֲמָלוֹ שְׂיַעֲמַל תַּחַת
 הַשָּׁמַשׁ, הֵלֵא אֵין בְּלִעְדָּיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וּבְכָל תְּנוּעָה
 וְתְנוּעָה שָׁם אֲלוֹפּוֹ שֶׁל עוֹלָם, הַכֹּל לְכָל אֱלֻקוֹת
 גָּמוֹר הוּא, רַק הַגּוֹף הָעֵב וְהַגַּס מְכַסֶּה אֶת הָאוֹר
 אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְכֵן בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיוֹן
 בָּרָא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּל מִינֵי הַעֲלָמוֹת וְהַסְּתָרוֹת
 אֵיךְ לְהַעֲלִים וְלְהַסְתִּיר אֶת עֲצָמוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וּמִזֶּה
 בָּא שְׂמִפְחִידִים אֶת הָאָדָם בְּכָל מִינֵי פֶחַד, שׁוֹר

ומושל, חיות רעות וכדומה כל מיני פחדים של
הכל, אבל בו ברגע שהאדם זוכה לדבק עצמו באין
סוף ברוך הוא, ורואה מכל דבר רק את עצמותו
יתברך, על-ידי-זה יתפרדו כל פועלי און, ונופל
פחדו עליהם, והוא אינו מתפחד משום בריה
שבעולם יהיה איך שיהיה ויהיה מה שיהיה, העקר
הוא הדבקות באין סוף ברוך הוא, ואז יעבר על
הכל בשלום.

ו.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר אי אפשר
לעבר את העולם הזה בלא תפלה והתבודדות, הינו
שירגיל עצמו לדבר עמו יתברך, ויפרש את כל
אשר עם לבבו עמו יתברך בתמימות ובפשטות
גמורה כדרך שמדבר ומשיח עם חברו וידידו
הטוב, כי באמת אין שום מציאות בלעדיו יתברך
כלל, והכל לכל עצם עצמיותו יתברך, אך בשביל
הבחירה והנסיון נתן הקדוש-ברוך-הוא פח לסטרא
אחרא והסמ"ך-מ"ם, להעלים ולהסתיר אותו
יתברך, עד שבני-אדם יפלו בדעתם, ויחשבו כאלו
הכל טבע גמור והפקר, חס ושלום, וכל איש הישר

למוד החיים

רצה

בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה, וּמִזֶּה נִתְהוּוּ כָּל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים
וְהַמְרִירוֹת, הַקְּטָנוֹת וְהַהֲרַפְתָּקָאוֹת שְׁעוֹבְרִים בְּזֶה
הָעוֹלָם, עַד שְׁאֶחָד מִתְּפַחַד מִהַשְּׁנִי, וְאֶחָד נַעֲשֶׂה
אֱלִים לְגַבֵּי הַשְּׁנִי, אָבֵל תִּכְרֶף-וּמִיד כְּשָׂרָק נִתְגַּלָּה
לְפָנָיו, אֲשֶׁר הַכֹּל לְכָל דְּמִיוֹן גָּדוֹל, וְאִין בְּלַעֲדָיו
יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, וּמֵה יַעֲשֶׂה לִּי אָדָם, אִז מִשְׁתַּנָּה כָּל
הַלֵּךְ מִחֲשַׁבְתּוֹ לְגַמְרֵי. וְלְכָל זֶה יְכוּלִים לְזַכּוֹת רַק
עַל-יְדֵי רַבּוּי שִׁיחָה וְתַפְלָה בֵּינּוּ לְבֵין קוֹנּוֹ בְּלִשׁוֹן
שְׂרָגִיל בָּהּ, וַיִּדְבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרֵּךְ כְּכֹל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ,
וְזֶה עוֹשֶׂה אוֹתוֹ כְּלִי לְגַבֵּי גְלוּי הָאִין סוֹף בְּרוּךְ
הוּא, וְנַעֲשֶׂה מְרַכְּבָה לְשִׁכִּינַת עִזּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְאִין לוֹ
לִירָא וְלִפְחַד מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, וְעוֹבֵר אֶת זֶה
הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם; וְעַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר,
לְהִיּוֹת חֲזָק וְאִמִּין בְּעִבּוּדָה הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה לְדַבֵּר
וְלִשְׁיַח וְלִסְפֹּר אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבְךָ אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ,
וְתִהְיֶה עַל דְּבָר זֶה עֵקֶשׁן גָּדוֹל בְּלִי שׁוּם שְׁכָל וְדַעַת
עֲצָמֵי כָּלֵל, וְזֶה אֲשֶׁר יִדְבִיק אוֹתְךָ בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְתִדַּע
שְׂזֵהוּ "לְמוֹד הַחַיִּים", לְמוֹד עֲמַק עֲמַק, אִיךָ לֹא
לְהִתְפַּחַד וְלֹא לְהִתְפַּעֵל כָּלֵל מִשׁוּם דְּבָר וּמִשׁוּם
בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, וּכְשִׁזּוּכָה לְזֶה אִין לְמַעְלָה מִזֶּה, כִּי
זוּכָה לְרוֹחֲנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם בְּגְלוּי
כְּזֶה, אֲשֶׁר לֹא הָיָה לְעוֹלָמִים, וְזוּהִי מִדְּרַגַּת גְּדוּלֵי

הצדיקים, שתמיד רק מדברים עמו יתברך, ואפלו בשעה שמדברים עם בני-אדם, הם מצמצמים עצמם ויודעים אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והוא יתברך נתלבש עצמו כביכול עכשו באדם הזה, ועל-ידי שמתדברים יחד, גורמים יחוד עליון ונורא עד מאד מאד, וזהו "למוד החיים" עמק עמק מי ימצאנו, ולא יחזיק בזה רק צדיק שהוא מפשט לגמרי לגמרי מהבלי העולם הזה, וכל מח מחשבתו דבוק וקשור רק בו יתברך; אשרי הצדיקים ואשרי דבקייהם, כי מגדל מדרגת גדולי הצדיקים שזוכים להגיע עוד בחיים בעלמא הדין למדרגות גבוהות ונשגבות בהשגות עצמיות האין סוף ברוך הוא, יש בכחם להמשיך את ההארה הזו גם על תלמידיהם; ועל-כן אשרי מי שמקרב אל גדולי מבחרי הצדיקים הקדושים.

.ז

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, כי בזה העולם אם אין יודעים היטב היטב את "למוד החיים", יכולים להאבד לגמרי, רחמנא לצלן, ויכולים לאבד את שני העולמות כאחד, כי באמת עוברים

על כל אחד בכל יום כל מיני חלישות הדעת
 ובלבולים, צרות ויסורים ועקמומיות, עד שבנגל
 יצא, חס ושלום, לתרבות רעה, שאז אבד את
 עולמו כרגע, וזה עקר הנסיון הקשה בזה העולם,
 אשר בשביל הבחירה והנסיון מסבב הקדוש-ברוך-
 הוא סבובים פאלו שתהיינה לאדם שתי דרכים,
 דרך אחת היא דרך החיים — לעלות במעלות
 הדבקות בחי החיים, ולנתק עצמו מכל הבלי
 הבליים גשמיות העולם הזה, ולמצא את עצם
 עצמיות חיות אלקותו יתברך בכל פרט מפרטי
 הבריאה, ועל-ידי-זה לחיות חיים נצחיים עוד בזה
 העולם. ודרך שניה היא דרך המות — לפל
 בכפירות ואפיקורסות, רחמנא לישזבן, ולנתק
 עצמו ממנו יתברך, ולחשב פאלו הכל טבע גמור,
 וכאלו כל איש הישר בעיניו יעשה, ועל-ידי-זה
 יסבל על מרירות הגיהנום עוד בזה העולם, ויהיה
 לו מר ומרור כל ימיו, והבחירה הזו נתנה לכל
 בריה בעולם. אך לזכות לבחור בבחירת הטוב אי
 אפשר, כי אם על-ידי התקרבות אל הצדיק האמת
 המלמד את תלמידיו "למוד החיים" בצורה כזו,
 שתמיד יבחרו רק בטוב בגלוי עצם אלקותו,
 ועל-כן דיקא על-ידי הצדיק האמת יכולים לחיות

חיים נצחיים, חיים ערבים ומתקים, עד ששום דבר
 שבעולם לא יוכל לשבר אותו, ויזכה להתענג
 בערבות נעימות, ידידות, זיו שכינת עזו ותברך;
 אשרי לו!

ח.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר בזה
 העולם, צריכים להתחזק בכל מיני אפנים
 שבעולם, ואסור להתיאש בשום פנים ואפן, אפלו
 שיגיע אליך זמן שהכל יהיה נגדך, והכל יתנהג
 הפוך לגמרי מרצונך, וידמה לך כאלו אבד מנוס
 ותקוה לגמרי ממך, עם כל זאת בכל המצבים
 הקשים והמסבכים ביותר שרק יהיו לך בחייהך,
 ראה לא להתיאש פלל, רק להתחזק מעמד, ותמשיך
 עצמך רק אליו ותברך, וזה סוד "למוד החיים",
 שצריכים ללמד היטב היטב, כי החיים מלאים
 נסיונות קשים ומרים שעוברים על כל אחד ואחד
 בזה העולם, עד שיש בני-אדם שסובלים חלאים
 רעים, רחמנא לצלן, ויש שסובלים מעניות ודחקות
 עצומה, ויש שסובלים מילדיהם יסורים קשים
 ומרים, ויש שסובלים משכנים ומאנשים, ועוברים

עליהם מחלוקות, עלבונות ובזיונות וכדומה כל מיני צרות ויסורים קשים ומרים שיש בזה העולם על כלם, אין עצה איך לעבר על הכל, כי אם על-ידי "למוד החיים", שהוא למוד עמק עמק איך לעבר את זה העולם העובר, והלמוד הוא לידיע היטב ולחקק בדעתו, כי לא לנצח נשאים בזה העולם, כי העולם הזה הוא רק מעבר ודרך, ועל-כן כשיתברר לאדם היטב אשר העולם הזה הוא רק דרך ומעבר כדי להגיע בחזרה אליו יתברר, אזי כבר יקח הכל בקלות, ולא יפל בדעתו כלל מכל מה שעובר עליו, אדרבה ידע היטב אשר אין שום מנוס ותקנה, כי אם לחזור אליו יתברר ולהמשיך על עצמו תמיד ערבות, ידידות, זיו אורו יתברר, ואז כבר בעולם הזה יחיה כדגמת העולם הבא; הינו האדם צריך ללמד היטב את "למוד החיים", שידע שזה העולם הוא רק מעבר לעולם הבא, ועל-כן בשעה שעוברים עליו משברים וגלים, צרות ויסורים, מרירות ומכאובים, עלבונות ושפיכות דמים, אל ישים לב לכל זה, כי ממילא עוד מעט יצא מזה העולם, והכל יעבר וישכח הכל, ועל-כן מה טוב ומה נעים בעודו בחיים חיותו להרגיל עצמו לחיות כדגמת חיי

העולם הבא, ועל-ידי-זה נכון יהיה לבו ובטוח,
 ששום דבר לא יקרה עמו, מאחר שידביק מחשבתו
 בעלמא דאתי, אשר זה עמק "למוד החיים".

ט.

צריך שתדע, אהובי, בני, כי בזה העולם
 צריכים חזוק חדש בכל יום ויום, וזה "למוד
 החיים" עמק עמק מי ימצאנו, כי באמת עובר על
 כל אחד ואחד בכל פעם צרות ויסורים אחרים מכל
 פרט ופרט בחייו, זה מעצמו, זה מאשתו, זה
 מילדיו, וזה משכנים וקרובים, וזה מחובות
 וכדומה כל מיני צרות ויסורים שרק עוברים על כל
 אחד ואחד בלי יוצא מהכלל מדי יום ביומו,
 וצריכים חזוק חדש בכל יום, שיוכל להחזיק
 מעמד ולא יאבד עצמו לדעת, חס ושלום, ומכל
 שכן שלא יאבד את שני העולמות גם יחד, על-ידי
 שיפלו בו מחשבות נגד האמונה הקדושה, להרהר
 ולחקר אחריו יתברך, שזה גרוע יותר מהכל, כי
 על-ידי-זה מאבד את שני העולמות גם יחד,
 ועל-כן צריכים התחזקות חדשה בכל יום. ועקר
 ההתחזקות הוא מדת הבטחון, לבטח בו יתברך,

למוד החיים

שא

שְׁבוּדַי לֹא יַעֲזֹב אוֹתוֹ, וְסוּף כָּל סוּף הַכֹּל יִתְהַפֵּךְ
לְטוֹבָה, וּבְזֶה שְׂאֵדָם בּוֹטְחַ בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה
מִמִּילָא נְבִיט אָצְלוֹ הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי אָמוּנָה
יְכוּלָה לְהִיּוֹת בְּלִי בְטָחוֹן, כִּי אָדָם יְכוּל לְהֶאֱמִין בּוֹ
יִתְבַּרֵךְ בְּאֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן לֹא
יִהְיֶה לוֹ בְטָחוֹן, כִּי לְפַעֲמִים הָאָדָם נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ,
וּמְחִזִּיק עֲצָמוֹ לְהִכִּי גְרוּעַ, וְאִז אֶף שְׂמֵאֲמִין בּוֹ
יִתְבַּרֵךְ, אֲבָל אֵינוֹ מֵאֲמִין בְּעֲצָמוֹ שְׂרָאוּי לְהוֹשִׁיעַ,
אֲבָל לֹא-כֵן כְּשֶׁאָדָם חֹזֵק בְּבְטָחוֹן, וְיודֵעַ בִּידִיעָה
בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת אֲשֶׁר הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּרָה-הוּא לֹא יַעֲזֹב
אוֹתוֹ, וְסוּף כָּל סוּף יִהְיֶה לוֹ טוֹב, זֶה מִמִּילָא
מְדַבְּרִיקוֹ בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה בְּעֲצָמוֹ תִּהְיֶה לוֹ
הַתְּחִזְקוֹת; וְעַל-כֵּן עֵקֶר "לְמוּד הַחַיִּים" הוּא אֵיךְ
לָבוֹא אֶל שְׁלֵמוֹת הַבְּטָחוֹן לְבִטְחַ רַק בּוֹ יִתְבַּרֵךְ,
וּיְחִזֵּק עֲצָמוֹ בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים לָבוֹא אֶל בְּטָחוֹן חֹזֵק
בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, שְׂזֶה בְּעֲצָמוֹ יָבִיא אוֹתוֹ לְשִׂמְחָה
וְהַתְּחִזְקוֹת, לְהַחֲזִיק מְעַמָּד מְכֹל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלָיו,
וְלֹא יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל, וְזֶה עֵקֶר "לְמוּד הַחַיִּים" אֵיךְ
לְהַגִּיעַ לְכָל זֶה.

י

צָרִיךְ שְׂתַדַּע, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי חַיֵּי הָאָדָם

הם עמקים מאד מאד, "עמק עמק מי ימצאנו", כי
 הקדוש-ברוך-הוא הוריד נשמה מרום גבהי
 האצילות עצם עצמיות אלקותו יתברך בלבוש
 חמרי וגשמי שהוא הגוף והכניסו בעולם גם ועב
 מלא גשמיות, רוחניות צריך להתלבש בגשמיות,
 שני הפכים לגמרי, וזה הלמוד הכי עמק בחיים
 שאדם צריך ללמד בלמוד החיים, איך לחבר יחד
 רוחניות וגשמיות, וזו מעלת גדולי הצדיקים
 שעובדים על עצמם כל ימי חייהם ומזוכים את
 גשמיות גופם עד שגם הגוף נעשה פלי לקבל בו
 את אמתת מציאותו יתברך, וגם הכלים נעשים
 אורות וזוכים על-ידי מעשיהם הטובים להפוך את
 גשמיות העולם הזה והבליו, וזוכים לראות איך
 שכל הבריאה כלה אחד, הינו כי באמת אין שום
 מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות
 גמור הוא, אפה קדם שבראת את העולם ואפה
 אחר שבראת את העולם, הינו גשמיות העולם הזה
 היא כלים לקבל בהם רוחניות העולם הבא, שהם
 האורות, וכשזוכים לחברם ולהדקם גם יחד, אז
 רואים ומרגישים וטועמים איך שהכל אחדות
 אחת, וזה עקר שעשוע הנשמות שצריכים לזכות
 בזה העולם, ואם רק זוכה להתגבר על יצרו

למוד החיים

שג

המפריד בין העולם הזה לבין העולם הבא, אזי זוכה להבין ולהשכיל סודות ורזי דרזין מפלאי הבריאה, וטועם טעם גן-עדן בזה העולם; כי כששניהם מחברים גם יחד — רוחניות וגשמיות, אז דיקא מבינים את פונת הבריאה, ואיך שדיקא כף צריך להיות אורות וכלים. אף צריך שתדע, אהובי, בני היקר, כי הלמוד הזה הוא למוד עמק עד מאד, כי "למוד החיים" צריכים ללמד ימים ושנים בשקידה רבה, ועל-כן לא כל אחד זוכה להגיע לכל זה, כי עובר על כל אחד ואחד בזה העולם כל מיני ירידות ונפילות קטנות והשלקות, ונופל לנקבא דתהומא רבה, והנסיונות קשים ומרים עד מאד, ומזה בא שבגי-אדם נופלים ביאוש עמק עד ששוכחים לגמרי את תכליתם הנצחית, ומפרידים את העולם הזה מהעולם הבא, עד שרואים תכלית ההפוך, ומשם נמשכים עליהם הצרות והיסורים והמרירות, עד שנופלים בדעתם מאד, וחושבים אשר הכל טבע וגשמיות, ומשם נמשכים כל הכופרים והאפיקורסים, רחמנא לישזבן, לא-כן הצדיקים האמתיים, שגם הם מתסורים ביסורים קשים ומרים, וכן עובר עליהם מה שעובר, אף-על-פי-כן אינם מתיאשים כלל,

על-ידי-זה סוף כל סוף זוכים לעבר על הכל,
 והגוף נכנע לגבי הנשמה, ומאירים להם כל
 החיים, וזוכים לקשר גשמיות העולם הזה והבליו,
 וזוכים להכליל באין סוף ברוך הוא, ומאירים להם
 אורות צחצחות; אשריהם ואשרי חלקם.

יא.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר "למוד
 החיים" הוא למוד פנה שצריכים ללמד אותו כל
 ימי חייו, כי בכל יום ויום עוברים על האדם
 משברים וגלים אחרים, וצריכים לערוך כל מיני
 תכניות איך להחזיק מעמד ולא לפל בדעתו ולא
 להשבר משום דבר שבעולם, ועקר העצה לזה הוא
 רק תפלה, להרגיל עצמו לדבר ולהתפלל תמיד
 לפניו יתברך, ולבקש ולהתחנן אליו יתברך שיחוס
 וירחם עליו, שיזכה לעשות רצונו יתברך, ולא
 יאבד את שני העולמות — העולם הזה והעולם
 הבא, כי כפי רבוי הצרות והיסורים והמרירות
 וההרפתקאות שעוברים על כל אחד, בנקל יכול
 לאבד את שני העולמות, העולם הזה מאבדים
 על-ידי שמסתובבים במרירות ובעצבות ובמרה

למוד החיים

שה

שחורה, שבורים ורצוצים, מלאים דאגות וטרדות
ובלבולים, עד שאין לו שום חיים בעולם הזה, ואת
העולם הבא מאבדים על-ידי שמנתקים מחשבתם
ודעתם ממנו יתברך, ונופלים בקשיות ובספקות
עליו יתברך, עד שיש בני-אדם שכל-כף נפלו
ונעתקו לגמרי ממנו יתברך, עד שנדמה להם כאלו
הוא יתברך מסתתר בשמים ועזב את הארץ, והכל
הפקר, רחמנא לצלן, ויש שנפלו עוד יותר, אשר
מרב מרירות ועצבות אבדו את האמונה הקדושה
לגמרי, ובאו לידי כפירות ואפיקורסות גמורה,
שזה בעצמו הורס להם את החיים; ועל-כן צריכים
ללמד הרבה את "למוד החיים", לידע איך
להחזיק מעמד מכל מה שעובר עליו, ושום דבר
שבעולם לא יוכל לשבר אותו כלל, רק מכל מה
שיעבר עליו, ירגיל עצמו לדבר עמו יתברך בלשון
שרגיל בה, בני, בני! אל תהיה בטלן, ראה מה
עבר עליך במעט שנתיך שאתה נמצא על האדמה,
כמה ירידות ונפילות ירדת ונפלת, כמה מרירות
כבר סבלת, ובכמה לכולים התלכלכת, ועדין
אתה נמצא בתכלית הזהמה, ועל-כן עשה זאת,
איפוא, בני, וברח לך למקום פנוי שאין שם
בני-אדם, ותשיח ותספר את כל אשר עם לבך

אֵלָיו יִתְבַרֵךְ, כַּאֲשֶׁר יִדְבַר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, וְתִבְקַשׁ
 וְתִתְחַנֵּן עַל נַפְשֶׁךָ, לְבַל תֵּאבֹד אֶת שְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת,
 חַס וְשָׁלוֹם, וְתֵצֵא מִגְּשָׁמֵיֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, וְתִבּוֹא
 וְתִזְכֶּה לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים עַל-יְדֵי
 שְׁמוֹת וְיַחְוָדִים, וְתִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמְךָ נְעִימוֹת עֲרֵבוֹת
 אֶלְקוֹתוֹ יִתְבַרֵךְ, וְאִז עוֹלָמְךָ תִּרְאֶה בְּחַיֶּיךָ, וְשׁוֹם
 דְּבַר שְׁבַעֲוֹלָם לֹא יַחֲסֹר לְךָ כָּלֵל.

יב.

אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר! חֲזֹק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד כָּל
 יְמֵי חַיֶּיךָ מִכָּל מַה שְּׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וּבִרַח לְךָ רַק אֵלָיו
 יִתְבַרֵךְ, וְתִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמְךָ תָּמִיד אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ
 יִתְבַרֵךְ, וְתִדַּע אֲשֶׁר הוּא יִתְבַרֵךְ מְחִיָּה וּמְהִיָּה אֶת
 כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וּבִלְעָדָיו יִתְבַרֵךְ לֹא יִהְיֶה נֶאֱרָע
 עִם הָאָדָם שׁוֹם דְּבַר, וְעַל-כֵּן מַה וְלָמָּה לְךָ כָּל-כָּף
 לְהִתְפַחֵד מִכָּל בְּרִיָּה, מִדוּעַ לֹא תִדְבֹק עֲצָמְךָ בְּאֵין
 סוּף בְּרוּךְ הוּא, עַל-יְדֵי שְׁתֵּהִיָּה רְגִיל לְדַבֵּר עִמוֹ
 יִתְבַרֵךְ, שְׁזוֹ נִקְרָאת הַתְּבוּדוֹת, שְׁמִתְבוּדָד וּבוֹדֵל
 עֲצָמוֹ מִבְּנֵי-אָדָם וּמִדְּבִק מִחַ מַחֲשַׁבְתּוֹ אֵלָיו יִתְבַרֵךְ,
 וְשׁוּפֵךְ שִׁיחוֹ וְתִפְלָתוֹ אֵלָיו יִתְבַרֵךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה
 נַעֲשֶׂה כְּלִי לְקַבֵּל בּוֹ רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֶלְקוֹתוֹ יִתְבַרֵךְ,

למוד החיים

שז

כִּי כָּל דְּבוּר וְכָל תְּפִלָּה שְׂמֵדְבָרִים וּמִתְפַּלְלִים אֵלָיו
יִתְבָּרֵךְ, פּוֹתַח שְׁעָרִים לְהַשִּׁיג רוּחַנִיּוֹת אֱלֻקוֹת, כִּי
הַתְּפִלָּה וְהַשִּׁיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ, זֶה בְּעֶצְמוֹ סוּד
הַצְנוּר הַמְּשִׁיךְ עָלָיו אֹרֹךְ יִתְבָּרֵךְ בְּזִיו וּבִתְשׁוּקָה
עֲצוּמָה; אֲשֶׁרִי מִי שְׂאִינוֹ מְטַעֵה עֲצָמוֹ, רַק בּוֹרַח
בְּכָל יוֹם אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְאִזּוּ בְּאַמַּת יְרֻגִישׁ עוֹלָם הַבָּא
בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְזֶה עֵקֶר "לְמוֹד הַחַיִּים" שְׂאָדָם צָרִיךְ
לְלַמֵּד כָּל יְמֵי חַיָּיו, הֵן עִם עֲצָמוֹ וְהֵן עִם אַחֲרִים;
אֲשֶׁרִי מִי שְׂאִינוֹ מְטַעֵה עֲצָמוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם, וּמְכַנִּיס
אֶת הַדְּבוּרִים הָאֵלֹהִים בְּתוֹךְ לְבָבוֹ הַיָּטִב הַיָּטִב; אֲשֶׁרִי
לוֹ!

יב.

אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר! רְאֵה לְהִתְחַזֵּק מְאֹד מְאֹד
בְּכָל מָה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְאַל תִּהְיֶה כָּל-כָּף שְׂבוּר
מִכָּל מָה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בֵּין בְּרוּחַנִיּוֹת וּבֵין
בְּגִשְׁמִיּוֹת, עָלֶיךָ תָּמִיד לְזָכֹר כִּי יְמֵי חַיֵּי הַבְּלִנוֹ
פּוֹרְחִים כְּצֵל צְפוּר הַפּוֹרַח בְּאֹוִיר, וְעַל-כֵּן בְּשִׁבִיל
זְמַן כָּל-כָּף מוּעָט כְּדֹאֵי לְסִבֵּל כָּל-כָּף הַרְבֵּה צְרוּת
וּמְרִירוֹת וּלְעֵקָם אֶת לְבָבוֹ מִמָּנוֹ יִתְבָּרֵךְ, חַס
וְשָׁלוֹם! הֲלֹא סוּף כָּל סוּף אֶתָּה צָרִיךְ לְחַזֵּר אֵלָיו

יתברך, ולא יועיל לך שום דבר, ההכרח יהיה
 שתמות והנשמה תעלה למעלה מעלה, ותכליל
 אצלו יתברך, ועל-כן מדוע לא תתחיל עוד עכשו
 לשוב אליו יתברך בחיים חיותך, וכמו שאז
 כשתמות לא ישאלו אותך אם אתה כן רוצה או
 לא רוצה, כי אז תבטל בחירתך לגמרי, תלך
 למקום שיוליכוך כמו-כן תעשה עוד עכשו, ותמסר
 עצמך לגמרי אל אין סוף ברוך הוא ותמסר את כל
 מחשבתך, דבורך ומעשיך רק אליו יתברך, ולא
 תרצה רצון אחר מבלעדי רצונו יתברך, כלל וכלל
 לא, ותהיה דבוק בו יתברך, ואז דיקא תזכה לעבור
 את זה העולם בשלום ובשמחה, בנחת ובסבלנות,
 כי המאמין האמתי בו יתברך כבר אינו רוצה שום
 דבר כי אם עצמיות אלקותו יתברך, ואינו רואה
 ואינו שומע ואינו מרגיש משום דבר רק אמתת
 מציאותו יתברך, וזה אשר מחיה אותו, ועל-כן כל
 גדולי הצדיקים סבלו בחייהם מה שסבלו —
 עניות ודחקות, וסבלו מילדיהם באפן נורא, וסבלו
 מחלקת, חרופין וגדופין מאינשי דלא מעלי, והם
 ברחו והחביאו עצמם רק אצלו יתברך, ובעודם
 בחיים חיותם, כבר גרו אצלו יתברך כדגמת
 הפרדת הנשמה מהגוף, ועל-כן דיקא על-ידי-זה

שט

למוד החיים

הגיעו אל מדרגתם, וזכו להתפשטות הגשמיות עד השגת נבואה ורוח הקדש ברור; אשריהם ואשרי חלקם, ואשרי המדבקים ומתקרבים אליהם.

תם ונשלם, שבה לאל בורא עולם!

צָרִיף כָּל אָדָם לְדַבֵּר עִם חֲבֵרוֹ
בִּירֵאת שָׁמַיִם, אֲבָל צָרִיף שִׁיהִיָּה לוֹ
בְּעֵצְמוֹ יֵרֵאת שָׁמַיִם, כִּדֵּי שִׁיהִיֹּ
דְבָרָיו נִשְׁמָעִין, וְגַם כִּדֵּי שִׁתְּקִימוֹ
דְבָרָיו אֲצֵל חֲבֵרוֹ, שְׁלֹא יַעֲבֹר
הַדְּבֹר מִלֵּב חֲבֵרוֹ תִּכְרָף, כִּי עַל-יְדֵי
יֵרֵאָה דְבָרָיו נִשְׁמָעִין, וְגַם יֵשׁ קִיּוּם
לְדְבָרָיו אֲצֵל חֲבֵרוֹ.

(לקוטי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ז')